

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 222.009 van 11 januari 2013  
in de zaken A. I. 197.762/XIV-34.576  
II. 198.985/XIV-34.577**

In zake : I + II  
Johnny VANSTRAELEN  
wonend te 3500 Hasselt  
Nieuwe Heidestraat 27  
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van  
Landsverdediging

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.1. Het beroep in de zaak A. 197.762/XIV-34.576, ingesteld op 21 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Landsverdediging van 21 juli 2010 waarbij de aanvraag van Johnny Vanstraelen tot het verkrijgen van een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking voor een duur van twaalf maanden vanaf 1 augustus 2010 wordt afgewezen.

1.2. Het beroep in de zaak A. 198.985/XIV-34.577 strekt tot de nietigverklaring van “de Ministeriële Beslissing Nr 10 011271 van 30 Nov 2010” waarbij wordt ingestemd met het ontslag van de verzoeker.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 219.128 van 3 mei 2012 werden de zaken gevoegd, werden de debatten heropend en werd het auditoraat belast met een aanvullend onderzoek.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die in persoon verschijnt, en majoor militair-adviseur Philippe Van Gyseghem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

*III. Feiten in de zaken sub I (A. 197.762/XIV-34.576) en sub II (A. 198.985/XIV-34.577)*

3. Wat de uiteenzetting van de feiten in de beide bij 's Raads arrest nr. 219.128 van 3 mei 2012 gevoegde zaken betreft, wordt verwezen naar dit arrest.

*IV. Regelmatigheid van de rechtspleging - pleitnota in de zaken sub I (A. 197.762/XIV-34.576) en sub II (A. 198.985/XIV-34.577)*

4. Ter zitting wenst de verzoeker een pleitnota neer te leggen. De procedureregeling voorziet niet in de neerlegging van een pleitnota. Een partij mag aan de Raad van State evenwel nieuwe feiten ter kennis brengen, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep. De nota wordt, in zoverre deze op nieuwe feiten betrekking heeft, bij de beoordeling van de zaak betrokken. In zoverre de bedoelde nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar wel de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt deze niet als processtuk, maar enkel als inlichting in aanmerking genomen.

*V. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep in de zaak sub II (A. 198.985/XIV-34.577)*

5. Zoals gesteld in 's Raads arrest nr. 219.128 van 3 mei 2012 moet worden aangenomen dat de verzoeker in de zaak sub II niet alleen de beslissing van de minister van Landsverdediging van 30 november 2010 waarbij wordt ingestemd met zijn ontslag, betwist, maar ook het koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 waarbij zijn ontslag wordt aangenomen.

## *VI. Middelen in de zaak sub I (A. 197.762/XIV-34.576)*

### *A. Eerste middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

6.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van het “rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel en continuïteitsbeginsel”. Hij licht dit middel in zijn verzoekschrift als volgt toe:

“De overheid neemt allerlei schikkingen om realisatie te bekomen van haar objectieven, alsook om tegemoet te komen aan individuele persoonlijke omstandigheden en professionele situaties. Zij neemt maatregelen en verleent daarbij toelatingen binnen een bepaalde beleidslijn, maar naderhand als de betrokkene meegaat in een bepaalde keuze, gaat diezelfde overheid terugkomen op wat zij eerder heeft toegestaan en of in gang heeft gezet, hetgeen zeker niet te rijmen valt met het continuïteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel maar ook en niet in het minst met het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden.

Ondanks dat verzoeker wel degelijk de intentie had om terug in dienst te treden op 1 augustus 2009 (zie laatste paragraaf in inventaris stuk nr 4 dat refereert naar het formele verzoek tot "wederopname in de getalsterkte") , bood Defensie aan om - op basis van een andere reglementering dan deze waarvan verzoeker reeds had gebruik gemaakt voor de periode 1 aug 2000 tot 1 aug 2009 - een tijdelijke ambtsontheffing aan als zelfstandige. Deze reglementering voorziet in 3 termijnen van ambtsontheffing van 1 jaar. Overeenkomstig de omstandigheden zoals uiteengezet in het feitenrelaas van dit verzoekschrift, werd - na onderzoek door de Staf over de wettelijkheid van de cumuleerbaarheid terzake rekening houdende met de reeds eerder bekomen tijdelijke ambtsontheffing(en) gedurende de periodes 01 aug 2000 tot en met 01 aug 2009 onder een destijds tijdelijke en specifieke maatregel - de eerste periode van 1 jaar zijnde 01 aug 2009 tot en met 01 aug 2010 dan ook zonder enige betwisting of bemerking toegestaan door de Minister MLV.

Behoudens gewijzigde omstandigheden in het beleid kon verzoeker er bovendien van uitgaan dat normaliter, zoals voorzien door betreffende reglementering, ook de 2 daarop volgende periodes van 1 jaar (respectievelijk 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011 enerzijds en 01 aug 2011 tot en met 01 aug 2012 anderzijds) zouden worden toegestaan.

Echter een jaar later, na ondermeer het nemen van belangrijke engagementen door verzoeker, draaide plots de overheid van richting en werd de daaropvolgende identieke aanvraag voor de verlenging van de betreffende tijdelijke ambtsontheffing (namelijk 2 jaar zijnde voor de periode 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011) geweigerd, en dit louter op basis van de door de overheid opgegeven reden van quote ‘een te lange termijn in loopbaanonderbreking’ te zijn.

Door dit vertrouwen te doorbreken, heeft de overheid niet alleen het

vertrouwensbeginsel geschonden, maar eveneens het rechtszekerheidsbeginsel en het continuïteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het bestuur is immers gehouden zijn eigen uitgestippelde beleidslijnen aan te houden, tenzij het deugdelijk redenen kan aanhalen om van diens gekozen beleid af te wijken. Het is duidelijk dat wanneer de overheid in 2009, naar aanleiding van de aanvraag tot bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011, dit toestaat en dit na grondig onderzoek en evaluatie van alle beschikbare elementen van informatie, dat verzoeker er mocht van uitgaan dat in gelijk blijvende omstandigheden deze opnieuw zou worden toegestaan het jaar nadien.

De verzoekende partij is van mening dat bij een dergelijk oordeel de verwerende partij alleszins rekening moest houden met in het verleden afgeleverde tijdelijke ambtsontheffing en derhalve een continuïteit diende in acht te nemen bij het beleid dat zij terzake voert.

Het feit alleen reeds dat de 2 verschillende besproken Mod B' s zich in de tijd dicht bij elkaar situeren (namelijk deze mbt respectievelijke periodes 01 aug 2009 tot en met 01 aug 2010 enerzijds en deze mbt 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011 anderzijds), versterkt de relevantie van het continuïteitsbeginsel in deze zaak.

De overheid maakt ook geenszins duidelijk in haar door verzoeker bestreden beslissing welke feiten met betrekking tot deze aanvraag van een zodanig gewicht zijn en zodanig verschillen van de aanvraag Mod B uit 2009 dat zij zich niet gehouden voelt het reeds ingezette beleid ook voor het Mod B uit 2010 verder te zetten en de betreffende verlenging van tijdelijke ambtsontheffing toe te staan.

Verzoeker heeft er geen moeite mee dat de opvattingen kunnen evolueren, maar op zijn minst dient die evolutie naar behoren te worden gemotiveerd - en dus, waarom kan in 2009 een toelating tot tijdelijke ambtsontheffing worden verleend aan verzoeker en niet in 2010 ? De door de overheid aangehaalde reden dat 10 jaar "afwezigheid" in de Krijgsmacht te lang is, is daarbij alleszins geen deugdelijk motief om plots af te wijken van die beleidslijn gezien de relativiteit van de verhoudingen 1/9 tov 1/10 (namelijk 1 extra jaar ten opzichte van de reeds bekomen 9 jaar bij de beoordeling van de aanvraag voor het Mod B in 2009 versus 1 extra jaar tov reeds bekomen 10 jaar in de betwiste beoordeling van de aanvraag voor het Mod B in 2010) en is dus niet ernstig. Het is immers duidelijk dat de overheid in diens motivatie bij het toestaan van de ambtsontheffing 1 aug 2009 - 2010 over de te lange termijn van ambtsontheffing geen enkel gewag heeft gemaakt hieromtrent en dit wetende dat normaliter de periode 3 jaar is van deze instructie.

Het feit dat precies 2009 een scharnier moment (namelijk vanaf 2009 werd gebruik gemaakt van een volledig nieuwe instructie die volkomen losstaat van de maatregel waarvan gebruik werd gemaakt van 2000 tot 2009) vormde in betreffende globale tijdelijke ambtsontheffingsperiode versterkt de relevantie hiervan.

Bovendien stellen we vast in de argumentatie dat de overheid niet naar een duidelijke regel verwijst en enkel gebruik maakt van een heel vaag criterium zijnde 'zeer lange afwezigheid' en of nog 'er bestaat een basisprincipe van 5 jaar'. Bovendien het verwijt dat de overheid in haar motivatie heeft laten gelden dat het zou gaan om een te lange periode (de voorgaande vermelding inzake vaag criterium duidt erop dat ook naar opvatting van de betreffende overheid het niet echt om een homogeen en eenduidige regel gaat) was toch ook al een bekend gegeven toen de vorige betreffende en identieke aanvraag in 2009 werd beoordeeld en heeft nochtans niet belet dat deze aanvraag werd toegestaan. Dit kan dus op zich geen reden zijn om de huidige aanvraag te weigeren.

Kortom, de overheid heeft in haar motivatie onvoldoende duidelijk kunnen maken waarom het beleid dat in het verleden werd gevoerd met betrekking tot het

beoordelen van het Mod B nu, voor een nagenoeg identieke aanvraag als vorig jaar waarvoor wel toelating werd verleend, doorbroken werd. Derhalve heeft zij niet alleen de continuïteitsvereiste geschonden, maar eveneens eveneens het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”.

6.2. In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker aan zijn middel niets toe.

6.3. In zijn aanvullende memorie stelt de verzoeker nog wat volgt :

“I. Standpunt van verzoekende partij in HOOFDORDE:

A. Inzake de actuele essentie, zijnde de vraag of het ontslag terecht of niet terecht is - weerlegging van beide conclusies tot verwerping door het Auditoraat

Het Auditoraat stelt in haar onderzoek dat elke mogelijkheid om een tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 aug 2010 - 01 aug 2011 te verkrijgen onmogelijk zou zijn (deze stelling wordt door het Auditoraat ontwikkelt in diens aanvullend verslag in paragraaf V.A.1) gezien de Minister van Landsverdediging dit binnen de bestaande wetgeving niet zou kunnen toestaan in casu en als de Minister dit wel zou doen in casu dit een wetsuitsbreiding zou betekenen. Deze stelling wordt gehanteerd door het Auditoraat om dan te besluiten (en deze stelling wordt door het Auditoraat ontwikkelt in diens aanvullend verslag in paragraaf V.B) dat de beslissing tot voorwaardelijke ontslagaanvraag bijgevolg niet zou kunnen worden vernietigd en dat voor idem redenen dit ook zelfs niet zou kunnen worden opgelost door het in casu toekennen van tijdelijke ambtsontheffingen door de Minister.

B. Voorgaand standpunt kan door verzoeker helemaal niet worden bijgetreden en wordt weerlegd om volgende niet limitatieve lijst van redenen:

1. Mbt al dan niet cumuleerbaarheid TALO/TAPA-T (Tijdelijk) en TALO/TAPA-R (Regime) in het algemeen

Ondanks de stelling van het Auditoraat over een zogenaamde niet cumuleerbaarheid desbetreffende wordt dit, zoals hierna blijkt, door haar helemaal niet redelijkerwijze aangetoond.

Vooreerst stellen we vast dat de Auditeur ook zelf het op een heel weinig zekere manier blijkt te omschrijven in diens verslag als quote ‘...enige rechtsgrond voor het toekennen van een TAPA R en/of TALO R vind ik in de wetgeving en/of reglementering niet terug ...’ en nog als quote ‘....ik meen dat hiervoor geen steun kan gevonden worden in de wet’. Niet enkel is deze bewijsvoering via vooral negatieve preciezering onnauwkeurig en wordt ze zeer onzeker gebracht, maar tevens blijkt noch uit deze negatieve preciezering noch uit de door het Auditoraat beschreven elementen van regelgeving dat er ook maar enige expliciete of impliciete uitsluiting kon worden teruggevonden van het toch wettelijk mogelijk combineren van beide betreffende opties (of tussenvormen ervan) van loopbaanonderbreking. Bovendien wordt zelf door de Auditeur gesteld dat de wetgever zijn bedoeling met beiden systemen compleet verschillend waren en beider afzonderlijk toepasselijk zijn wanneer de respectievelijke toepassingsvoorwaarden verenigd zijn. Tenslotte geeft de Auditeur dan weer aan dat de Minister toch zowieso nog kan afwijken, hetgeen dan weer in strijd is met diens stelling van niet cumuleerbaarheid.

Door Defensie, de verweerder in het actuele dossier, werd de betreffende stelling van het Auditoraat ook niet weerhouden, integendeel. Hieromtrent verwijst

verzoeker vooreerst naar diens eerdere in detail ter beschikking gestelde informatie via verzoekschrift en memorie(s) waaruit blijkt dat verzoeker terug wilde keren naar de Krijgsmacht op 1 augustus 2009. Hierbij werd door verzoeker op uitdrukkelijke wijze reeds een aanvraag via Mod B ingediend met zelfs een aantal gewenste kazerne keuzes. Het is echter de juridische dienst van Defensie die na een onderzoek ten gronde over de mogelijke cumuleerbaarheid van betreffende loopbaanonderbrekingen, zelf met het voorstel is gekomen tot een loopbaanonderbreking hernieuwing en zoals door verzoeker vervolgens ook zeer precies werd aangevraagd. De omstandigheden en precieze verloop hiervan werd door verzoeker reeds geschetst in eerder verzoekschrift en memorie(s) waarvan een deel quote als volgt 'Begin 2009, ruim op voorhand tot het einde van die bewuste periode van tijdelijke ambtsontheffing zoals hiervoor aangegeven binnen het kader van die specifieke en bijzondere maatregel van loopbaanonderbreking van destijds, nam ik dan terug contact op met Defensie met kennisgeving van mijn intentie om terug te keren en diende ik ook als dusdanig een Mod B in tot terug opname in de Krijgsmacht.'

Na wederzijds overleggen van de situatie en verschillende elementen van informatie en persoonlijke situatie, bood Defensie mij vervolgens aan om een loopbaanonderbreking te nemen als zelfstandig ondernemer, waarvoor de mogelijkheid geboden werd om dit 3 keer 1 jaar te doen. Dit bleek een volledig andere maatregel te zijn en zou er naar verklaringen van de front desk erop gericht zijn om militairen die een nieuwe loopbaan als zelfstandig ondernemer willen uitproberen tegelijk toch nog het vangnet van de militaire loopbaan te bieden en dus op professioneel veiliger manier deze stap te helpen zetten. Dit kwam me eigenlijk wel goed uit omdat ik quasi tegelijkertijd een project opportuniteit als zelfstandig ondernemer had van plusminus dezelfde periode.

Volgens de front desk te Evere voor de militairen in loopbaanonderbreking (Sec Pers 100, nu ASE165), werd in de praktijk dit standaard toegestaan (zowel gunstig advies van de Staf als op het niveau van de Minister).

Er werd wel nog een onderzoek destijds gedaan of het wettelijk combineer was om dergelijke nieuwe type loopbaanonderbreking te bekomen indien men reeds een 9 jaar lange periode tijdelijke ambtsontheffing in het eerder voormelde bijzondere systeem (in casu van 1 aug 2000 tot 1 aug 2009) had bekomen; maar dit bleek na onderzoek door de juridische dienst van de Krijgsmacht geen enkel probleem te zijn. Indien die mogelijkheid niet had bestaan, was ik toen ook trouwens gewoon terug in dienst gekomen bij Defensie. Ik had hiervoor trouwens reeds, zoals hoger aangegeven, een overeenkomend Mod B ingediend.

Omtrent het standpunt van Defensie inzake de cumuleerbaarheid, wenst vervolgens verzoeker dan ook opnieuw te benadrukken dat Defensie in dit dossier dan ook geenszins op enige manier dit in twijfel heeft getrokken. Integendeel, na eigen onderzoek door juridische experts stelde Defensie dat dit wel degelijk mogelijk is. Gezien hun juridische expertise hierover en gezien de tegengestelde conclusie hieromtrent met de zienswijze van heden door het Auditoraat, zou mogelijks kunnen overwogen worden om een voorlegging van betreffende stukken mbt betreffende Mod B en de overeenkomende juridische bevindingen te laten voorleggen, al dan niet binnen een onderzoek door de Auditeur of wegens ambtshalve redenen. Bovendien past Defensie deze cumulering ook zowiezo toe in de praktijk in diverse andere dossiers.

Nochtans zal blijken uit verder Par 4 dat wellicht de bewijsvoering van deze paragraaf wel dienstig is maar vermoedelijk niet echt nodig is gezien wel zal blijken dat de Par 4 hiernavolgend al voldoende is in de actuele bewijsvoering tot bestrijden van betreffende overheidsbeslissingen.

2 Mbt al dan niet cumuleerbaarheid TALO/TAPA-T (Tijdelijk) en

TALO/TAPA-R (Regime) in het bijzonder inzake de toepassingsvoorwaarden ervan op de aanvraag van de tijdelijke ambtsontheffing periode 1 Aug 2010 - 1 Aug 2011

Onverminderd de bevindingen uit voorgaande paragraaf, maakt het Auditoraat alleszins ook nog duidelijk dat in het stelsel TALO/TAPA-R (Regime) de Minister nog de mogelijkheid heeft om 'gebruik te maken van diens discretionaire bevoegdheid' terzake om dan zelfs buiten de maximale duur die werd voorzien door de wetgever een loopbaanonderbreking toe te staan.

Om volkomen onbekende reden(en) echter meent de Auditeur te kunnen stellen dat de Minister hier geen gebruik zou kunnen maken in casu van verzoeker voor de periode 1 Aug 2010 - 01 Aug 2011. Verzoeker merkt nochtans op dat het betreffende Mod B tot hernieuwing van de loopbaanonderbreking mbt periode 1 Aug 2010 - 01 Aug 2011 wel degelijk viel onder de toepassing van het nieuwe (definitieve) stelsel 'in regime' en dat wel degelijk de Minister ook nog kon en kan afwijken van de maximale duur, in zoverre dat dit argument weliswaar nodig zou zijn (als de cumuleerbaarheid zoals besproken in voorgaande paragraaf eventueel toch zou uitgesloten zou zijn zoals gesteld wordt door het Auditoraat).

Nochtans zal blijken uit verder Par 4 dat wellicht de bewijsvoering van deze paragraaf wel dienstig is maar vermoedelijk ook niet echt nodig is gezien wel zal blijken dat de Par 4 hiernavolgend al voldoende is in de actuele bewijsvoering tot bestrijden van betreffende overheidsbeslissingen.

3. Mbt al dan niet cumuleerbaarheid TALO/TAPA-T (Tijdelijk) en TALO/TAPA-R (Regime) in het bijzonder inzake de toepassingsvoorwaarden ervan op enerzijds de uitzonderlijke ambtsontheffing periode 1 Aug 2010 - 1 Nov 2010 en anderzijds de uitzonderlijke ambtsontheffing 1 Nov 2010 - 1 Feb 2011.

Het Auditoraat blijkt, en dit zelfs losstaande van voorgaande paragrafen 1 en 2, bovendien zeer belangrijkerwijze voorbij te gaan aan de bewijskracht van volgende voorgelegde stukken:

- Een uitzonderlijke ambtsontheffing werd door verzoeker gevraagd en door de Minister van Landsverdediging uitdrukkelijk toegestaan voor de periode 1 Aug 2010 - 1 Nov 2010 onder het regime TAPA-R (Regime).

- Een identieke vorm van uitzonderlijke ambtsontheffing werd later voor identieke omstandigheden en redenen door verzoeker gevraagd vervolgens voor de periode 1 Aug 2010 - 1 Nov 2010 onder het regime TAPA-R (Regime); echter door de lokale administratie werd grofweg geweigerd om dit verzoek voor te leggen aan de Minister. Inderdaad, de lokale administratie weigerde om het betreffende Mod B van verzoeker voor te leggen aan de Minister mbt de periode 1 Nov 2010 tot 1 Feb 2011 dan enkel (en dit kwam ter kennis aan verzoeker op 2 november, zijnde dus 2 dagen na de 'feiten' zijnde reeds 2 dagen na het verstrijken van de eerste periode van tijdelijke ambtsontheffing) mits de plotse onrechtmatige voorwaarde door de lokale administratie zijnde 'voorlegging indien verzoeker een keuze maakt tussen enerzijds een wederopname in de getalsterkte of een ontslag anderzijds'.

Hieruit blijkt dat de Minister toch wel degelijk gebruik heeft gemaakt en ook heeft willen maken van diens bevoegdheid om onder het TAPA-R (Regime) een periode van uitzonderlijke ambtsontheffing toe te staan. Hieruit blijkt wel degelijk zowieso op onbetwistbare wijze de cumuleerbaarheid.

Deze informaties en de belangrijke relevantie ervan mbt de uitsluitende voorwaarde bij de ontslagaanvraag, komen verder aan bod in volgende Par 4.

4. Afhankelijkheid ontslag ook tov uitzonderlijke ambtsontheffing 1 Nov 2010-1 Feb 2011

De ontslagaanvraag werd niet alleen afhankelijk gemaakt van de aanvraag tot bekomen van een tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 Aug 2010 - 01 Aug 2011 maar tevens werd de ontslagaanvraag afhankelijk gemaakt voor het bekomen van een uitzonderlijke tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 Nov 2010 tot 1 Feb 2011 (voorwerp van het verzoek van Mod B van 12 Okt 2010) in de omstandigheden die reeds eerder uitgebreid werden omschreven in de diverse conclusies en memories van verzoeker en waarvan quote als volgt. Gezien, zoals hoger werd aangetoond,

- dat de lokale overheid verplichtte aan verzoeker om een ontslag aan te vragen of een wederopname te doen want anders weigerde de lokale overheid om het Mod B voor de bijzondere ambtsontheffing voor de periode 1 november 2010 tot 1 februari 2011 over te maken aan de Minister (een bevinding die in grove en regelrechte tegenstelling dus is met de bedachte laconieke beweringen van de Auditeur dat de lokale overheid het Mod B niet meer doorgestuurd omdat ‘...de verzoeker toch al zelf verzocht had om te worden heropgenomen in de krijgsmacht’

en

- dat verzoeker er toch gezien voorgaande zeker van kon zijn dat de Minister dit zou toestaan gezien ondermeer de omstandigheden en vorm van het verzoek identiek was aan deze van het verzoek aan de Minister mbt de ambtsontheffing voor de periode 1 augustus 2010 tot 1 november 2010; en

- dat de Minister ook al de ambtsontheffing voor de periode 1 augustus 2010 tot 1 november 2010 had goedgekeurd zonder enige randbemerking of bijkomende voorwaarde, alsook de administratie zelf en

- dat het duidelijk is dat verzoeker nooit heeft ontslag willen nemen (anders had hij dit al gedaan gezien de Minister die al had voorgesteld bij het weigeren van de ambtsontheffing voor 1 aug 2010 - 1 aug 2011) en dat verzoeker enkel op deze manier het Mod B heeft opgesteld om toch een uitspraak te bekomen over het Mod B van 12 Okt 2010 omdat verzoeker er in alle redelijkheid vanuit kon gaan dat dit door de Minister positief zou worden beoordeeld en ook zoals blijkt dat anders de lokale overheid het Mod B niet wilde doorsturen en

- dat verzoeker er kon vanuit gaan dat zowieso verzoeker ook wel een verandering van standpunt zou hebben kunnen indienen wanneer verzoeker zou kennis hebben kunnen nemen (tijdens het behandelen van het Mod B mbt voorwaardelijk ontslag) van het negatief standpunt toy een nieuwe periode van uitzonderlijke ambtsontheffing of zoals op heden blijkt het uiteindelijk toch niet willen behandelen van het Mod B van 12 Okt 2010 (de mogelijkheid van ontslag zou dan door verzoeker zijn geschrapt in afwachting van een beslissing van het Mod B van 12 Okt 2010 en met behoud van alle rechten van verdediging); zodat alleszins verzoeker niet zou geconfronteerd worden met een ontslag zoals nu blijkt en hetgeen door verzoeker nooit gewild is geweest. blijft de vaststelling dat de uitsluitende voorwaarde, die ligt besloten in de eenzijdige wilsuiking waarbij verzoeker dmv uitsluitende voorwaarde op zeer precieze wijze diens verzoek tot ontslag expliciet heeft afhankelijk gemaakt van het nemen van een beslissing mbt het verzoek van de tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 november 2011 tot 1 februari 2011, wel degelijk toepasselijk is en dat dit door verzoeker toch wel zeer duidelijk gesteld werd op de wijze quote uit Par 3 van de tekst uiteenzetting van betreffende mod B ‘... Indien de Minister dit toestaat vervalt het voorwerp van ontslagaanvraag en vervalt mijn verzoek hierover...’ en dat bij het respecteren van de beginselen van behoorlijk bestuur de effectieve ontslaguitspraak bijgevolg nooit had plaatsgevonden.

Het kan dan ook niet zijn dat een overheid uit een zeer duidelijk verzoek enkel

een klein deeltje selecteert (zijnde in casu het gedeelte ontslag), zich louter beperkt tot dit deeltje en hierbij voorbijgaat aan de werkelijke inhoud van het verzoek en beide afhankelijkheidsvoorwaarden, en hierover vervolgens snel snel een beslissing neemt zonder dat de ware bedoeling van het verzoek wordt gerespecteerd en zonder bovendien de procedure (zijnde in casu de voorlegging aan verzoeker van diens negatief advies en motivatie hieromtrent) terzake te respecteren.

Indien dat de overheid meent dat de een rechtshorige niet vermag voorwaarden te stellen, dan had de lokale overheid het Mod B van verzoeker trouwens redelijkerwijze moeten terug overmaken aan verzoeker gepaard gaande met een melding of verzoek tot aanpassing desbetreffende. Het, in schril contrast hiermee, niet op transparante wijze behandelen ervan en heimelijk en snel snel enkel maar een beslissing te nemen wat het beste past 'in de kraam' van de overheid getuigt niet van een oprechte houding tot zijn personeel en de samenleving.

Gezien voorgaande vraagt verzoeker om het ontslag ongedaan te maken en terug te worden opgenomen in de krijgsmacht....

Hieruit blijkt dat in tegenstelling tot wat de Auditeur beweert, de Minister wel degelijk gebruik heeft gemaakt van diens bevoegdheid om onder het TAPA-R (Regime) een periode van uitzonderlijke ambtsontheffing toe te staan voor de periode 1 Aug 2010 - 1 Nov 2010 ; en dat door de lokale administratie werd geweigerd om de tweede identieke aanvraag voor te leggen aan de Minister mbt de periode 1 Nov 2010 tot 1 Feb 2011. In de eerdere toelichtingen van verzoeker werd bovendien aangetoond door verzoeker dat het Mod B, dat de aanvraag viseert voor de periode 1 Nov 2010 tot 1 Feb 2011, noch op expliciete wijze en noch op impliciete wijze werd behandeld door de Minister (integendeel het werd blijkbaar helemaal niet behandeld zoals blijkt uit de stukken en werd gewoon door de administratie geklasseerd zonder gevolg), noch via het Mod B noch op enige indirecte wijze via het zogenaamde ontslag Mod B.

Hierdoor blijkt de afhankelijkheidsvoorwaarde van ontslag dus helemaal niet vervuld te zijn en dus onterecht is. Daar waar (in tegenstelling wat de Auditeur beweert) het toestaan van de 2de uitzonderlijke periode van ambtsontheffing wettelijk nochtans wel degelijk mogelijk was.

#### C. Conclusie standpunt verzoeker in HOOFDORDE

Verzoeker meent gezien hogere dat wel degelijk de Minister nog in de mogelijkheid was en nog steeds is om alsnog de tijdelijke ambtsontheffing toe te kennen voor de periode 1 Aug 2010 - 1 Aug 2011. Eerst en vooral wordt een niet cumuleerbaarheid door het Auditoraat niet aangetoond. Verder stelt de Auditeur zelf dat dergelijke ambtsontheffing omwille van uitzonderlijke redenen mogelijk is wanneer de Minister gebruikt maakt van discretionaire bevoegdheid.

Uit de voorhanden zijnde stukken is zelfs niet met zekerheid te stellen of de Minister mogelijks al dan niet reeds spontaan gebruik heeft gemaakt van die betreffende discretionaire bevoegdheid tot uitzonderlijke ambtsontheffing bij het toestaan van de periode van 01 Aug 2009 tot 01 Aug 2010 (de beslissing uit het verleden waarover weliswaar geen betwisting bestaat maar dewelke de Auditeur aanmerkt als zijnde foutief genomen door Defensie). Indien dit niet het geval is en het Auditoraat zou gelijk hebben, dan dient deze ook te worden beslist tot nietigheid gezien die beslissing eveneens dan wederrechtelijk zou zijn genomen geweest. En een beslissing ter correctie zou zich dan vervolgens eveneens opdringen omdat anders een toestand zou bestaan die onrechtmatig is.

Partijen betrokken in dit geschil en ook het Auditoraat zouden standpunten kunnen uitwisselen en verdere opzoekingen kunnen doen terzake om betreffende uit te klaren waarover geen eensgezindheid over bestaat.

Maar ook reeds uit het hiernavolgende verder in detail beschreven gemeenschappelijke deel (=het niet betwiste deel) van enerzijds het Auditoraat en

anderzijds de standpunten van verzoeker en verweerder blijkt dat het ontslag onterecht is en ook dat wel degelijk de Minister gebruik heeft gemaakt van diens discretionaire bevoegdheid tot toekennen van uitzonderlijke ambtsontheffingen en dit ook reeds gedaan heeft in TAPA-R voor de periode 1 Aug 2010 tot 1 Nov 2010 :

Waar de redenering van het Auditoraat en de betrokken partijen bijgevolg wel gemeenschappelijk is (zijnde niet betwist), is dat de Minister wel degelijk van die discretionaire bevoegdheid gebruik gemaakt heeft om de periode 01 Aug 2010 tot 01 Nov 2010 te beslissen en toe te kennen.

En gezien (door het Auditoraat werd deze voorwaarde ‘vergeten’) dat wel degelijk de ontslagaanvraag niet alleen afhankelijk werd gemaakt tot eventueel herzien van diens standpunt omtrent de periode 01 Aug 2010 tot 01 Aug 2011 maar dat tevens het ontslagverzoek zou vervallen indien dat de Minister een positieve beslissing zou nemen voor de periode 01 Nov 2010 - 1 Feb 2011. Gezien dat de Minister noch op directe, noch op indirecte wijze (zoals in de vorige conclusies werd verduidelijkt) omtrent het verzoek tot uitzonderlijke ambtsontheffing via Mod B van 12 Okt 2010) geen beslissing heeft genomen en ook niet heeft kunnen nemen gezien diens lokale administratie dat onmogelijk heeft gemaakt, is de ontslagaanvraag bijgevolg ongeldig. Immers de huidige ontslagbeslissing is ongeldig genomen gezien de voorwaarden waarvan die aanvraag conditio sine qua non afhankelijk van werden gesteld niet vevuld zijn geworden.

In de geest van de bemerking van het Auditoraat hoe en op welke wijze dan de periodes wel wettelijk kunnen en dienen geregulariseerd te worden is een andere kwestie. Maar de huidige eventuele lacunes/leemstes in de periodes en aanvragen werden - zoals blijkt uit het dossier - veroorzaakt door de Krijgsmacht zelf; de Auditeur beweert zelfs dat Defensie een ‘fout’ heeft gemaakt door het toekennen van de initiële periode. In functie van de verdere bevindingen of al dan niet een cumuleerbaarheid mogelijk is of niet, kan hierover een beslissing genomen worden door Defensie. Echter, alleszins tonen de actuele analyse van de feiten en de toepassingsvoorwaarden aan dat de Minister nog altijd de betreffende periodes kan regulariseren door ambtsontheffingen zij het in het uiterste geval door het systeem van uitzonderlijke ambtsontheffingen in TAPA-R (Regime). Dit geldt trouwens eveneens voor de verlopen periodes vanaf de zogenaamde ontslaggeving. Defensie heeft de lacunes en periodes van afwezigheid immers zelf veroorzaakt (oa door te late beslissingen en ook oa door te werken met beslissingen met terugwerkende kracht waardoor zelfs een procedure van hoogdringendheid of schorsing geen oplossing zou hebben gebracht en er zich nog altijd lacunes zouden hebben voorgedaan) en heeft het voor verzoeker onmogelijk gemaakt om hieraan te kunnen verhelpen.

#### D. Bijkomende bemerking inzake huidige ontslag vanaf 01 Dec 2010

De auditeur blijkt eveneens te vlug voorbij te gaan aan het feit dat de ontslagaanvraag bij wijze van precieze eenzijdige wilsuiking werd ingediend waarbij verzoeker op zeer precieze wijze diens verzoek tot ontslag heeft ingediend voor de datum 1 Dec 2011 (en onder de afhankelijke voorwaarden zoals eerder uiteengezet).

Echter, de feiten tonen aan dat verzoeker zich na 1 Dec 2010 nog bevond in dienstverband. De beslissing van de Minister werd maar bekend gemaakt aan verzoeker op datum van 06 Dec 2011. Verzoeker meent dat het onaanvaardbaar is vanwege de overheid, maar tevens vanwege elke werkgever, om eerst een werknemer of personeelslid een dienst te laten presteren om vervolgens laconiek te gaan beweren een weekje later dat ditzelfde personeelslid ontslag krijgt met ‘terugwerkende kracht’. De beslissing om een ontslag te geven met terugwerkende kracht is dan ook niet enkel zeer onredelijk maar druist ook in tegen de precieze uitgedrukte wilsuiking van verzoeker. Deze had ontslag ingediend, afhankelijk van

de voorwaarden zoals bepaald in diens verzoekschrift, en ook met precieze datum van 1 december 2010. Toen echter de datum van 1 Dec voorbij was diende verzoeker er redelijkerwijze ervan uit te gaan dat diens verzoek is komen te vervallen. Een ontslag vanaf 1 december 2010 is dan ook niet mogelijk gezien dit reeds achterhaald werd door de gebeurtenissen.

Verzoeker kan bovendien niet tegelijk in dienstverband zijn (de feiten en documenten tonen aan dat verzoeker wel degelijk in dienstverband was) en tegelijk ontslag hebben en dus niet in dienstverband zijn.

Door de ontslaggeving door de Minister met terugwerkende kracht werd tevens ook iedere verdere mogelijkheid ontnomen aan verzoeker om in dienst te blijven na 6 december 2011 en of in functie van de nieuwe omstandigheden diens verzoek bij te stellen of te wijzigen. Het kan niet zijn dat een overheid uit een verzoek enkel een klein deeltje selecteert (zijnde in casu het gedeelte ontslag), zich verder louter beperkt tot dit deeltje en hierbij voorbijgaat aan de werkelijke inhoud van het verzoek (namelijk alsnog een tijdelijke ambtsonderbreking te kunnen bekomen) en zelfs dit zelf gaat interpreteren en bovendien nog beslissingen gaat nemen met terugwerkende kracht.

Ondanks dat dit reeds duidelijk werd gesteld in de eerdere toelichtingen werd door het Auditoraat hier geen enkele argumentatie over ontwikkeld.

Gezien voorgaande vraagt verzoeker om het ontslag ongedaan te maken, de betreffende beslissing te vernietigen van beide procedures (actueel samengevoegd) en terug te worden opgenomen in de krijgsmacht na het regulariseren op een adequate wijze van betreffende lacunes inzake afwezigheid; en tevens gezien het verloop en omstandigheden, en eventuele fout van Defensie zoals beweerd door het Auditoraat, alle kosten ten laste te leggen van Defensie.”.

### *Beoordeling*

6.4. De tijdelijke ambtsontheffingen in het “tijdelijk regime” wegens loopbaanonderbreking (hierna: TALO-T) en wegens persoonlijke aangelegenheden (hierna: TAPA-T) zijn geregeld bij de wet van 25 mei 2000 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (hierna: de wet van 25 mei 2000).

6.5. Uit de samenlezing van de artikelen 20, § 3 en 21, § 1 van de voornoemde wet, blijkt dat de beroepsofficier, die aan alle voorwaarden voldoet, een TALO-T van maximum vijf jaar kan verkrijgen indien hij daartoe vóór 19 augustus 2000 een aanvraag heeft ingediend. Overeenkomstig artikel 22 van die wet kan de betrokken militair na het verstrijken van die termijn van vijf jaar een

TAPA-T verkrijgen voor de duur van maximum vier jaar. Deze wettelijke bepalingen vormen de rechtsgrond voor de TALO-T en TAPA-T die de verzoeker in de periode 1 augustus 2000 tot 31 juli 2009 heeft verkregen. Noch voor de TALO-T, noch voor de TAPA-T is de mogelijkheid voor de minister van Landsverdediging voorzien om een afwijking inzake de maximale duur toe te staan.

6.6. Bij de wet van 25 mei 2000 werd ook het nieuwe definitief systeem (“systeem in regime”) met betrekking tot de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (hierna: TALO-R) en wegens persoonlijke aangelegenheden (hierna: TAPA-R) in de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de Krijgsmacht (hierna: de wet van 1 maart 1958) ingevoegd.

6.7. De TAPA-R wordt als volgt in artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 geregeld:

“De officieren die hierom verzoeken kunnen door de Minister van Landsverdediging tijdelijk wegens persoonlijke aangelegenheden uit hun ambt ontheven worden.

Elke tijdelijke ambtsontheffing of elke verlenging wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de Minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle tijdelijke ambtsontheffingen wegens persoonlijke aangelegenheden tijdens de loopbaan van de officier een totaal van twaalf maanden niet overschrijden.”

De TALO-R wordt als volgt in artikel 15bis van de wet van 1 maart 1958 geregeld:

“§ 1. De officieren die het aanvragen kunnen van de minister van Landsverdediging een onderbreking van hun loopbaan bekomen.

§ 2 Elke loopbaanonderbreking of elke verlenging, wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle loopbaanonderbrekingen tijdens de loopbaan van de officier een totaal van zesendertig maanden niet overschrijden.

(...)

§ 4. De officier die zijn loopbaan onderbreekt mag noch zelf, noch door tussenpersonen enige betrekking, beroep of bezigheid uitoefenen, zowel in de

openbare als in de privé-sector, tenzij hij daarvoor niet betaald wordt, of indien het gaat om een zelfstandige activiteit.

Daarenboven mag hij geen enkele opdracht aanvaarden, noch enige dienst verlenen in een bedrijf met winstoogmerk, zelfs wanneer hij daarvoor niet wordt betaald.

De officier behoudt evenwel het voordeel van een eventuele bijzondere afwijking toegestaan vóór het begin van de loopbaanonderbreking overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht.

De betrekkingen of activiteiten bedoeld in de vorige leden kunnen in geen geval uitgeoefend worden in de sector van de produktie of van de handel in wapens, munitie en oorlogsmateriaal, bedoeld in artikel 223, § 1, b), van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

6.8. Ofschoon de verwerende partij de verzoeker een eerste jaar TALO-R heeft toegekend voor de periode van 1 augustus 2009 tot 31 juli 2010 en aldus heeft geoordeeld dat de verzoeker, nadat hij alle mogelijkheden van het tijdelijk stelsel had uitgeput (5 jaar TALO-T en 4 jaar TAPA-T), ook nog aanspraak kon maken op de mogelijkheden van het definitief stelsel “in regime”, moet vastgesteld worden dat een cumulatieve toepassing van de onderscheiden stelsels geen steun vindt in de wet. De wetgever heeft immers, enerzijds, een tijdelijk systeem op kortere termijn ingevoerd met het oog op de afvloeiing van overtollig personeel en, anderzijds, een nieuw definitief systeem dat in beginsel strikter is qua duur, waarbij het criterium op basis waarvan men ressorteert onder het tijdelijke dan wel het nieuwe definitief systeem de datum van de aanvraag is, zoals bepaald in artikel 20, § 3 van de wet van 25 mei 2000. Een beroepsofficier die, zoals de verzoeker, zijn aanvraag heeft ingediend vóór 19 augustus 2000, ressorteert uitsluitend onder het tijdelijk systeem.

6.9. De mogelijkheid om een TALO-T of TAPA-T te bekomen was voor de verzoeker bijgevolg uitgeput op datum van 1 augustus 2009. De verzoeker kan de schending van de in het middel aangevoerde beginselen niet inroepen tegen de wet in.

Het middel is ongegrond.

*B. Tweede, derde, vierde en vijfde middel*

## *Uiteenzetting van de middelen*

7.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van “algemene rechtsbeginselen, beginselen van behoorlijk bestuur”. Hij licht dit middel in zijn verzoekschrift als volgt toe:

“De verzoeker verwijst naar het eerste ongunstig advies van DG/HR, verleend door de Chef van de Divisies Coördinatie en Evaluatie & Personeel a.i., op 14 Jul 2010, dat volgens hem niet in aanmerking kan worden genomen.

Immers, de verzoeker is van mening dat, overwegende ondermeer de materiële expliciete en impliciete informaties weergegeven in onderhavig verzoekschrift, het betreffende advies niet gegrond is. Bovendien stellen we ook vast in de argumentatie van het advies zelf en die werd overgenomen door de beslissende overheid in haar motivatie dat het zou gaan om een "basisprincipe" zonder enige verdere precieze referentie (naar precies artikel in wettekst, precies artikel in enige reglementering,

precieze tekst van enige beleidsnota enz ...), hetgeen erop duidt dat de betreffende overheid ook alleszins niet juridisch gebonden is maar ook niet echt een homogeen en open beleid terzake heeft.

Het feit dat de 2 verschillende besproken Mod B's die toch quasi identiek zijn qua vorm, inhoud en feitelijke omstandigheden, zich in de tijd dicht bij elkaar situeren (namelijk dit Mod B mbt respectievelijk 01 aug 2009 tot en met 01 aug 2010 enerzijds en dit Mod B mbt 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011 anderzijds), versterkt de relevantie hiervan. Immers dit vaag uitgedrukte ‘basisprincipe’ was ook al een bekend gegeven toen de vorige aanvraag werd beoordeeld en heeft nochtans niet belet dat die aanvraag werd toegestaan. De te lange termijnen waarnaar DG/HR verwijst in haar ongunstig advies hetgeen ‘copy/paste’ werd overgenomen door de Minister MLV in diens beslissing, kan dus op zich geen reden zijn om de huidige aanvraag te weigeren.

Men kan bovendien vaststellen dat niet alleen dit negatief advies door de Minister van Landsverdediging, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, tekstueel wordt overgenomen maar tevens dat de verzoeker geenszins, naar aanleiding ervan, enige mogelijkheid heeft gehad om zich tegen dat negatief advies te hebben kunnen verweren waardoor de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

Zo is verzoeker van mening dat hem wezenlijk te kort is gedaan in de mogelijkheden van verweer die hem worden geboden door artikel 102 van het hoofdstuk IX-1 van deel IX van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001 ‘Specifieke procedure Administratie van het personeel’, het artikel 404 van het hoofdstuk IX-4 van deel IX van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001 ‘Specifieke procedure Administratie van het personeel’ en de voetnoot 7 van het aanvraagformulier ‘Mod B’.

Het artikel 102 van het voornoemde reglement DGHR-SPS-HRPROC-001107 bepaalt onder meer : ‘Het administratief advies van de Chef ASE, de adviezen van de opeenvolgende hiërarchische meerderen tot op niveau KorpsComd en de beslissing van de bevoegde overheid (desgevallend de KorpsComd) worden op de papieren kopie van het Mod B uitgebracht.

Betrokkene tekent op het Mod B voor ‘kennisname’ bij elk eerste advies en daarna

uitgebracht gewijzigd advies en bij de definitieve beslissing.’

Het artikel 404 van het voornoemde reglement DGHR-SPS-HRPROC-001107 bepaalt :

‘Het advies van de eerste hiërarchische overheid (of functionele voor het burgerpersoneel) en elk daarop volgend gewijzigd advies of motivering en de uiteindelijke beslissing moeten door belanghebbende op het Mod B gedateerd en ondertekend worden.

Elke militair die op regelmatige wijze langs hiërarchische weg een aanvraag ingediend heeft, moet binnen de termijn van zes weken door tussenkomst van zijn rechtstreekse chef kennis krijgen van de getroffen beslissing zodra deze ervan ingelicht wordt. Eens deze termijn is verstreken, kan betrokkene zich rechtstreeks wenden tot de overheid die de beslissingsbevoegdheid heeft.’

Voetnoot 7 van het aanvraagformulier "Mod B" vermeldt:

‘Voor te leggen aan betrokkene en door hem te dateren en te ondertekenen:

- bij het eerste voordelig of eerste nadelig advies

- bij alle volgende adviezen waarbij nieuwe argumenten worden aangevoerd door de Mil overheid of bij iedere wijziging van het advies, zelfs wanneer hiervoor geen nieuwe argumenten worden aangevoerd. Betrokkene mag ALTIJD een verweerschrift indienen. Hij zal dan onder zijn handtekening bijvoegen: ‘zie hierbijgevoegd verweerschrift’. De militaire overheid zal op de eerste bladzijde van het Mod B in de rubriek Bijlage(n)' vermelden dat een verweerschrift werd toegevoegd aan het Mod B.’

De verzoeker schrijft de schending van deze bepalingen ondermeer toe aan het feit dat de Minister van Landsverdediging de bestreden beslissing volledig steunt (tekstueel overgenomen) op het ongunstig advies van DG/HR, verleend door de Chef van de Divisies Coördinatie en Evaluatie & Personeel a.i., op 14 Jul 2010 zonder dat de verzoeker naar aanleiding hiervan de mogelijkheid heeft gehad om zich tegen dat negatief advies te hebben kunnen verweren.

De verzoeker laat gelden dat, gezien het advies van de eerste hiërarchische overheid enerzijds en anderzijds het daaropvolgend advies verschillend zijn (gunstig door de Commandant van het Bn Hk Defensiestaf versus ongunstig op het niveau van DG/HR, verleend door de Chef van de Divisies Coördinatie en Evaluatie & Personeel a.i) en klaarblijkelijk deze adviezen niet steunen op identieke redenen en dat zowel door toepassing van artikelen 102 en 404 van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001 ‘Specifieke procedure Administratie van het personeel’ en bijkomend en in overvloed de voetnoot 7 van het aanvraagformulier ‘Mod B’, de betrokkene derhalve het recht had om na het betreffende ongunstig advies van DG/HR zijn standpunt daarover naar voor te brengen en verweerschrift in te dienen.

Het is duidelijk dat door het voorbijgaan van de overheid om aan verzoeker de mogelijkheid tot verweer te bieden, het recht om een ongunstig advies voor kennisname te ondertekenen en daarbij zijn opmerkingen te formuleren via een verweerschrift, wordt geschonden.

Dit vindt niet alleen een reglementaire grondslag zijnde de voornoemde referenties, maar wordt eveneens ontleend aan de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur. Immers deze procedurele rechten, waarin wordt voorzien in de voetnoten van het aanvraagformulier ‘Mod B’ en in het reglement DGHR-SPSHRPROC-001, en waarvan verzoeker geen gebruik heeft kunnen maken, worden wel toegekend aan andere militairen in het kader van de tijdelijke ambtsontheffingsproblematiek in het bijzonder en ook toekomen aan alle militairen in alle gevallen waarin een ‘Mod B’ wordt aangewend. Het gelijkheidsbeginsel brengt met zich mee dat deze mogelijkheid alleszins ook aan de verzoeker diende te worden geboden.

Verzoeker toont via de diverse briefwisselingen bovendien aan dat hij, in

tegenstelling met Defensie die naar aanleiding van de totstandkoming van bestreden beslissing de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur en tevens het gelijkheidsbeginsel schendt, in relatie tot Defensie blijkt geeft van behoorlijk burgerschap. In het bijzonder geeft hij blijk, in zijn relatie tot het bestuur mbt de omstreden beslissing, van alertheid en coöperatie. Verzoeker heeft meerdere keren en dit op diverse wijzen (telefoon, email) geprobeerd om via diverse kanalen een open en transparante communicatie te bekomen met zowel de Defensie Staf als met het beslissingsniveau zijnde de Minister en dit binnen en conform de bestaande reglementering.

Eveneens toont verzoeker aan dat hij in parallel, en dit onmiddellijk na bekomen van de informatie dat het Mod B zou negatief vertrekken naar het Kabinet MLV, geïnformeerd heeft om het Mod B te bekomen en zodanig dat hij zou kunnen kennis nemen van de precieze inhoud van dit advies en vervolgens een verweerschrift zou kunnen indienen hieromtrent (zie ondermeer inventarisstuk 8).”.

7.2. In een derde middel voert de verzoeker een schending aan van de “motiveringsplicht”. Hij licht dit middel in zijn verzoekschrift als volgt toe:

“De verzoeker voert in het middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing niet afdoende is en ook niet kon zijn en toont dit aan als hiernavolgend.

Zoals in voorgaande werd aangetoond, kan men vaststellen dat het negatief advies door de Minister van Landsverdediging, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, tekstueel wordt overgenomen van het enige en eerste ongunstig advies van DG/HR, maar tevens dat de verzoeker geenszins enige mogelijkheid heeft gehad om zich tegen dat negatief advies te hebben kunnen verweren waardoor de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden. Eveneens toonde verzoeker aan dat hij alles in het werk heeft gesteld om een communicatie en overleg op gang te brengen hieromtrent met de diverse niveaus en tevens tegelijk gevraagd heeft om het Mod B te bekomen, zodat verzoeker - indien de andere eveneens voormelde pogingen ondertussen niet zouden leiden tot het vinden van een gemeenschappelijke oplossing - in detail zou hebben kunnen kennis nemen van het advies en een verweerschrift zou hebben kunnen indienen hieromtrent via en bij het ontvangen van het betreffende Mod B.

Betreffende pogingen tot communicaties, die werden gedaan zonder van de inhoud nochtans van het betreffende ongunstig advies te hebben kunnen kennis nemen, zoals blijkt uit de diverse inventarisstukken, werden ook ondernomen door contactname met de Kabinetssecretaris van MLV.

Overwegende dat het Mod B bepaalt in diens Voetnoot 7 van het aanvraagformulier ‘Mod B’ volgende :

‘Voor te leggen aan betrokkene en door hem te dateren en te ondertekenen:

- bij het eerste voordelig of eerste nadelig advies

- bij alle volgende adviezen waarbij nieuwe argumenten worden aangevoerd door de Mil overheid of bij iedere wijziging van het advies, zelfs wanneer hiervoor geen nieuwe argumenten worden aangevoerd. Betrokkene mag ALTIJD een verweerschrift indienen. Hij zal dan onder zijn handtekening bijvoegen: ‘zie hierbijgevoegd verweerschrift’. De militaire overheid zal op de eerste bladzijde van het Mod B in de rubriek Bijlage(n)’ vermelden dat een verweerschrift werd toegevoegd aan het Mod B.’

De verzoeker laat gelden dat, gezien het advies van de eerste hiërarchische overheid enerzijds en anderzijds het daaropvolgend advies verschillend zijn (gunstig versus ongunstig), door toepassing van voormelde voetnoot 7 van het aanvraagformulier 'Mod B' de betrokkene derhalve niet alleen het recht had om na het betreffende ongunstig advies van DG/HR zijn standpunt daarover naar voor te brengen en verweerschrift in te dienen, maar bovendien dat de toepassing ervan de garantie zou geboden hebben en schriftelijk vaststelbaar zou hebben gemaakt dat de argumenten van verzoeker in beschouwing werden genomen door de Minister van Landsverdediging bij het nemen van diens beslissing. Immers, de militaire overheid had bij de toepassing van betreffende procedure aldan op de eerste bladzijde van het Mod B in de rubriek 'Bijlage(n)' dienen te vermelden dat een verweerschrift werd toegevoegd aan het Mod B. Het is duidelijk dat door het voorbijgaan van de overheid om aan verzoeker de mogelijkheid tot verweer te bieden, het recht om een ongunstig advies voor kennisname te ondertekenen en daarbij zijn opmerkingen te formuleren, wordt geschonden. Dit vindt niet alleen een reglementaire grondslag zijnde de voornoemde reglementaire referenties, maar eveneens wordt dit ontleend aan de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien worden deze procedurele rechten, waarin wordt voorzien in de betreffende voetnoot van het aanvraagformulier 'Mod B' waarvan verzoeker geen gebruik heeft kunnen maken, wel toegekend aan andere militairen in het kader van de tijdelijke ambtsontheffingsproblematiek in het bijzonder en ook toekomen aan alle militairen in alle gevallen waarin een 'Mod B' wordt aangewend. Het gelijkheidsbeginsel brengt met zich mee dat deze mogelijkheid alleszins ook aan de verzoeker diende te worden geboden.

Ten overvloede argumenteert verzoeker dat het duidelijk is dat niet blijkt uit betreffende beslissing en ook documenten, hetgeen wel het geval zou geweest zijn indien dat wel de mogelijkheid zou geboden zijn op verweer zoals bedoeld in hogere uiteenzetting, dat zelfs op enige manier werd rekening gehouden door de Minister met enige van de argumenten (verzoeker merkt op dat een beperkt deel van de draagkracht van de argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie besloten liggen in die betreffende brieven en emails en een ander deel van de draagkracht van het geheel der argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie uiteraard niet) die verzoeker via diens brieven heeft overgemaakt aan de Kabinetssecretaris.

Ten overvloede argumenteert verzoeker verder dat tevens ook niet blijkt uit betreffende beslissing en ook documenten dat de Minister zelfs ook maar op enige manier op de hoogte werd gebracht van de door de verzoeker aan het Kabinet overgemaakte informaties (verzoeker merkt op dat een beperkt deel van de draagkracht van de argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie besloten liggen in die betreffende brieven en emails en een ander deel van de draagkracht van het geheel der argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie niet) die verzoeker via diens brieven heeft overgemaakt aan de Kabinetssecretaris.

Dit wordt nog versterkt door het feit dat de Minister in diens beslissing louter tekstueel de tekst overneemt van het betreffende ongunstig advies van DG/HR. En tevens dat geen enkele concrete verwijzing of melding wordt gemaakt van de door verzoeker aan het Kabinet overgemaakte informaties.

De verzoeker stelt bijgevolg dat het administratieve dossier waarop de waarop de motivering steunt, onvolledig is. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten nochtans de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet

zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de motivering van Defensie en uit het dossier blijkt niet dat er ook maar op enigerlei wijze acht is geslagen op de inhoud van toelichtend schrijven dat gebeurde op eigen initiatief van verzoekende partij. Inzonderheid wordt met geen woord gerept over de veranderde houding tussen enerzijds het besproken Mod B mbt de tijdelijke ambtsontheffing 01 aug 2009 en 01 aug 2010 en en het besproken Mod B mbt de tijdelijke ambtsontheffing 01 aug 2010 en 01 aug 2011 anderzijds. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wil dat elke bestuurshandeling steunt op juiste en volledige feiten. Uit de motivering kan derhalve worden afgeleid dat de Minister de argumenten van de verzoeker in zijn besluitvorming niet heeft betrokken. Die motivering is bijgevolg niet conform de wet van 29 juli 1991.

Als reden ten overvloede stelt verzoeker bovendien dat een deel van diens argumentatie zowieso niet besloten was en kon zijn in het dossier gezien immers door verzoeker in betreffende periode geen kennis kon bekomen worden van het ongunstig advies van DG/HR aan de Minister en er dan ook geen overeenkomstig verweer hierover kon worden ingediend (quote hogere "verzoeker merkt op dat een beperkt deel van de draagkracht van de argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie besloten liggen in die betreffende brieven en emails en een ander deel van de draagkracht van het geheel der argumenten ter bestrijding van de beslissing en diens motivatie niet"). Hieruit kan worden afgeleid dat zowieso het dossier onvolledig was en derhalve zowieso de beslissing werd genomen zonder de argumenten van verzoeker in zijn besluitvorming te hebben betrokken.”.

7.3. In een vierde middel voert de verzoeker een schending aan van “het redelijkheidsbeginsel”. Hij licht dit middel in zijn verzoekschrift als volgt toe:

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid ‘bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.’ Het beginsel is zodoende geschonden wanneer de overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het is het duidelijk dat in dit geval de redelijkheid van het beleid onvoldoende aan de orde is gekomen, temeer dat de eerdere identieke aanvraag mbt de periode 1 aug 2009 - 1 aug 2010 wel werd goedgekeurd.

Temeer had de overheid de kans om in 2009 te beslissen geen verdere loopbaanonderbreking meer toe te staan en in dat geval was verzoeker terug in dienst gekomen zoals blijkt uit diens indienen van Mod B tot "wederopname in de getalsterkte" (zie Par 9 in de rubriek uiteenzetting van inventaristuk 4 waarin wordt verwezen naar de aanvraag tot heropname in de getalsterkte vanaf 1 aug 2009). Echter, in gezamenlijk en open overleg van alle informatie, werd door Defensie aan verzoeker aangeboden om op basis van een volkomen verschillende en andere

regeling (namelijke tijdelijke ambtsontheffing in 'Regime') in tijdelijke ambtsontheffing te gaan, hetgeen voorzien is voor 3 keer 1 jaar. Overeenkomstig de omstandigheden zoals uiteengezet in het feitenrelaas van dit verzoekschrift, werd dan ook - na onderzoek door de Staf over de wettelijkheid van de cumuleerbaarheid terzake rekening houdende met de reeds eerder bekomen tijdelijke ambtsontheffingen mbt de periode 01 aug 2000 tot en met 01 aug 2009 onder een tijdelijke en specifieke maatregel - de eerste periode van 1 jaar zijnde 01 aug 2009 tot en met 01 aug 2010 dan ook zonder enige betwisting of bemerking toegestaan door de Minister van Landsverdediging (zie inventaris stuk 4). Behoudens gewijzigde omstandigheden in het beleid kon verzoeker er bovendien vanuit gaan dat normaliter, zoals voorzien door betreffende reglementering, ook de 2 daarop volgende periodes van 1 jaar (respectievelijk 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011 enerzijds en 01 aug 2011 tot en met 01 aug 2012 anderzijds) zouden worden toegestaan.

Echter een jaar later, na ondermeer het nemen van belangrijke engagementen door verzoeker, draaide plots de overheid van richting en werd de daaropvolgende identieke aanvraag voor de verlenging met de periode 01 aug 2010 tot en met 01 aug 2011 geweigerd, en dit louter op basis van de door de overheid opgegeven reden van 'een te lange termijn in loopbaanonderbreking' te zijn zonder daarbij hiervan ook maar enig gewag te hebben gemaakt bij de eerste toekenning of zonder ook maar enig preadvies hierover te hebben gehanteerd. En zonder ook maar op enige manier de belangen van het individu ter dege te hebben overwogen en of hiernaar te hebben geïnformeerd.

Ook is er voor Defensie en de overheid geen enkel nadeel bij het toekennen van het verzoek tot bekomen van de betreffende tijdelijke ambtsontheffing, temeer dat verzoeker in diens aanvraag expliciet heeft afgezien van iedere eventuele vergoeding of toelage door de overheid.

Verwerende partij is dan ook zeer onredelijk geweest bij het nemen van haar beslissing temeer gelet op haar eigen houding in het verleden ter gelegenheid van de eerdere Ministriële Beslissing van 09 008563 van 28 Jul 2009 en tevens overwegende dat er ook geen wettelijke beperking bestaat die zou verhinderen om dergelijke loopbaanonderbreking toe te staan.”.

7.4. In een vijfde, ondergeschikt middel voert de verzoeker een schending aan van “algemene rechtsbeginselen, beginselen van behoorlijk bestuur”. Hij licht dit middel in zijn verzoekschrift als volgt toe:

“In ondergeschikte orde, bij verwerpen, niet gegrond verklaren en of onvoldoende blijken van voorgaande middelen tot toekennen van verzoek tot nietigverklaring van de Ministriële Beslissing Nr 10 007461 van 21 Jul 2010, wenst verzoeker nog bijkomend volgende middel in te roepen.

De verzoeker heeft in voorgaande paragrafen aangetoond, aan de hand van een analyse ten gronde der inventarisstukken en betreffende omstandigheden, dat de Minister van Landsverdediging de bestreden beslissing volledig steunt (tekstueel overgenomen) op het ongunstig advies van DG/HR, verleend door de Chef van de Divisies Coördinatie en Evaluatie & Personeel a.i., op 14 Jul 2010.

Het artikel 102 van het hoofdstuk IX-1 van deel IX van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001 'Specifieke procedure Administratie van het personeel' bepaalt : ‘... Het administratief advies van de Chef ASE, de adviezen van de

opeenvolgende hiërarchische meerderen tot op niveau KorpsComd en de beslissing van de bevoegde overheid (desgevallend de KorpsComd) worden op de papieren kopie van het Mod B uitgebracht.'

De KorpsComd brengt zijn advies of beslissing eveneens in in HY. Vervolgens wordt het Mod B RECHTSTREEKS door de KorpsComd overgemaakt aan de met beslissing bevoegde autoriteit. Deze autoriteit vermeldt de door haar genomen beslissing op de papieren kopie van het Mod B en overschrijft in SY het advies van de KorpsComd. De beslissing ingebracht in SY wordt gerepliceerd naar HY.

Zelfs indien HRG niet de overheid is die de eindbeslissing dient te nemen, moet het Mod B evenwel verder doorgestuurd naar deze dienst. Dit laat toe de personeelsbeheerder op de hoogte te brengen van de genomen beslissing en de archivering van het Mod B in MEGADOC.

Betrokkene tekent op het Mod B voor 'kennisname' bij elk eerste advies en daarna uitgebracht gewijzigd advies en bij de definitieve beslissing."

In casu blijkt dat de Commandant van het Bn Hk Defensiestaf, optredend als KorpsComd, de aanvraag van verzoeker als gunstig adviseerde. Vervolgens werd het Mod B rechtstreeks door de KorpsComd - conform voormeld artikel 102 van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001107 - overgemaakt aan de met beslissing bevoegde autoriteit, zijnde in casu de Minister van Landsverdediging. Echter het dossier toont aan dat DG/HR eveneens en enkel op eigen initiatief is overgegaan tot het verlenen van een advies, zijnde het ongunstig advies verleend door de Chef van de Divisies Coördinatie en Evaluatie & Personeel a.i., op 14 Jul 2010.

Daar waar bij respectering van voormelde artikel 102 van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001107, DG/HR helemaal geen bevoegdheid had om advies terzake te verlenen. Het is ook duidelijk dat indien dat DG/HR het betreffende ongunstig advies niet had gegeven en zich terzake had onthouden en aldus voormelde procedure zou hebben gerespecteerd, de Minister de aanvraag van verzoeker had toegestaan rekening houdende met het gunstig advies van de Commandant van het Bn Hk Defensiestaf, optredend als KorpsComd mbt de aanvraag van verzoeker.

Dit wordt nog versterkt door enerzijds het feit dat de Minister in diens beslissing louter tekstueel de tekst (zelfs via het papier zelf) overneemt van het betreffende laatste (in casu ongunstig) advies (in casu van DG/HR). En anderzijds dat het Mod B van inventarisstuk 4 mbt de tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 aug 2009 - 1 aug 2010 wel resulteerde in een positieve beslissing, waarbij bovendien uit de documenten blijkt dat er toen ook geen advies gegeven werd door DG/HR en bijgevolg de Minister een positieve beslissing heeft genomen op basis van het gunstig advies van de KorpsComd dat destijds eveneens gunstig was en identieke omstandigheden vertoonde als deze mbt het verzoek omtrent de periode 1 aug 2010 - 1 aug 2011.

Verzoeker meent bijgevolg dat, in ondergeschikte orde van voorgaande middelen (zijnde het eerste middel tot en met het vierde middel), hem substantieel te kort is gedaan in de procedurele rechten die toepasselijk zijn door artikel 102 van het hoofdstuk IX-1 van deel IX van het reglement DGHR-SPS-HRPROC-001 'Specifieke procedure Administratie van het personeel'.

Bovendien meent verzoeker dat deze procedurele rechten, waarin wordt voorzien in artikel 102 van het hoofdstuk IX-1 van deel IX van het reglement DGHR-SPS-HRPROC001 en waarvan verzoeker klaarblijkerwijze geen gebruik heeft kunnen maken, wel toegekend wordt aan andere militairen in het kader van de tijdelijke ambtsontheffingsproblematiek in het bijzonder en ook toekomen aan alle militairen in alle gevallen waarin een "Mod B" wordt aangewend. Verzoeker meent dan ook dat in dit middel niet enkel wordt aangetoond dat de algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden, maar

tevens het gelijkheidsbeginsel (gezien betreffende procedure door Defensie ook voor verzoeker diende te worden gevolgd) en ook het continuïteitsbeginsel (gezien betreffende procedure die door Defensie voor verzoeker werd gehanteerd in 2009 mbt verzoek tot tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 aug 2009 - 01 aug 2010 ook diende te worden gevolgd voor verzoeker mbt diens verzoek tot tijdelijke ambtsontheffing voor de periode 1 aug 2010 - 01 aug 2011).”.

### *Beoordeling*

7.5. Zoals bij de bespreking van het eerste middel werd geoordeeld, verkeert de verwerende partij in de wettelijke onmogelijkheid om aan de verzoeker een TALO-R of TAPA-R toe te kennen. Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoeker daartoe bij een gebeurlijke vernietiging op grond van de aangevoerde middelen niet vermag in te willigen, zodat de verzoeker het belang bij deze middelen moet worden ontzegd.

Deze vaststelling volstaat om de middelen te verwerpen.

### *VII. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak sub II (A. 198.985/XIV-34.577)*

8. Zoals gesteld in ‘s Raads arrest nr. 219.128 van 3 mei 2012 heeft de verzoeker zijn ontslagaanvraag uitdrukkelijk ondergeschikt gemaakt aan zijn aanvragen tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing en zijn in die zin de weigering om de verzoeker een verlenging van zijn TALO-R te verlenen, waarvan de verzoeker de nietigverklaring vordert in de zaak sub I (A. 197.762/XIV-34.576), en zijn ontslag onverbrekelijk met elkaar verbonden en tast de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing in de zaak sub I de wettigheid van de bestreden beslissingen in de zaak sub II aan. Nu uit de beoordeling van de zaak sub I (197.762/IX-34.576) is gebleken dat elke mogelijkheid in hoofde van de verzoeker om een TALO-R of een TAPA-R te bekomen, is uitgeput, is de voorwaarde waaraan de verzoeker zijn ontslagaanvraag heeft verbonden, te weten dat er geen mogelijkheid meer bestaat om een tijdelijke

ambtsontheffing te verkrijgen, vervuld en kan een eventuele vernietiging van de beslissing tot ontslag de verzoeker geen voordeel meer opleveren.

Ambtshalve moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij het huidig beroep tot nietigverklaring.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt de beroepen.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                      |                  |
|----------------------|------------------|
| André Beirlaen,      | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,         | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door      |                  |
| Christophe Verhaert, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Christophe Verhaert**

**André Beirlaen**